

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **O. R.**, zast. Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem, se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje**, se sídlem Věkoše 416, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 2. 2018, č. j. KRP-10953-23/ČJ-2018-050022-SV, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 3. 2018, č. j. 31 A 3/2018 - 37,

t a k t o :

- I. V řízení **s e p o k r a č u j e**.
- II. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů za řízení o kasační stížnosti v částce 3.400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) rozhodla podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o

zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění. Dobu zajištění stanovila podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců na dobu 90 dnů od okamžiku omezení svobody.

II.

[2] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), který ji shora specifikovaným rozsudkem zamítl.

[3] Dospěl totiž k závěru, že žalovaná nepochybila, zajistila-li žalobce po vyžádání stanoviska Ministerstva vnitra k možnému vycestování podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců na dobu 90 dnů od okamžiku omezení svobody, neboť žalobce cestoval přes území České republiky a dalších států Evropské unie bez potřebných osobních dokladů. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce neodmítá dobrovolný návrat do země původu ani správnímu orgánu nesdělil žádné obavy z toho, že by mu zde po návratu hrozilo nějaké nebezpečí. Postup žalované koresponduje také s požadavky uvedenými v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150.

[4] K žalobní argumentaci, v níž se žalobce dovolával aplikace závěrů obsažených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 4 Azs 242/2016 - 24, krajský soud uvedl, že daný judikát není na projednávanou věc aplikovatelný. Týká se totiž skutkově odlišné věci; cizince, jehož zemí původu byla sice rovněž Islámská republika Írán (dále jen „Írán“), který se však (na rozdíl od žalobce, jenž ani v žalobě nepopřel své dřívější tvrzení o tom, že se chce do Íránu dobrovolně vrátit) dobrovolně odmítal do této země vrátit. Krajský soud také zdůraznil, že žalobce v žalobě nenamítal nesplnění jiných zákonných podmínek pro zajištění cizince za účelem správního vyhoštění podle § 124 zákona o pobytu cizinců, případně existenci některého z důvodů znemožňujících mu vycestování vymezených v § 179 téhož zákona (či s ohledem na čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků nebo čl. 15 odst. 1 návratové směrnice).

III.

[5] Proti rozsudku krajského soudu nyní žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí kasační stížností z důvodu obsaženého v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek (ve výroku I.), stejně jako i napadené rozhodnutí, zrušit.

[6] Stěžovatel má za to, že byly nedostatečně vyhodnoceny možnosti uskutečnění účelu jeho zajištění. Nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že při zvažování realizovatelnosti účelu zajištění, tj. jeho vyhoštění do Íránu, se lze spoléhat pouze na údajné tvrzení stěžovatele, že se chce dobrovolně vrátit zpět do země původu, a nebylo tudíž třeba do napadeného rozhodnutí vtělit úvahu o realizovatelnosti vyhoštění stěžovatele v případě jeho odmítnutí spolupracovat při vyhoštění, a to s ohledem na obecné odmítání íránských úřadů jakkoli participovat na procesu realizace nedobrovolných návratů. Takový argument považuje stěžovatel za účelový a neakceptovatelný. Právě žalovaná je správním orgánem, který se nejčastěji setkává s účelovými výpověďmi zajišťovaných cizinců, kteří povětšinou tvrdí, že hodlají se správními orgány plně spolupracovat, dobrovolně vycestují a nehodlají porušovat žádné předpisy. Žalované i soudu tedy musí být z úřední činnosti zřejmé, že

pokračování

výpovědi jsou velmi často motivovány pouze tím, aby žalovaná nepřistoupila k využití institutu zajištění a aby případné řízení o správním vyhoštění bylo vedeno bez omezení osobní svobody cizince. Žalovaná se nadto podle stěžovatele ze své nedůvěry vůči tvrzení stěžovatele usvědčila sama, neboť v napadeném rozhodnutí dala jasně najevo, že má za to, že existuje nebezpečí útěku stěžovatele, přičemž podle jejího názoru je nedůvěra vůči dalším krokům stěžovatele tak silná, že nelze uvažovat ani o využití zvláštních opatření; tyto závěry ostatně stěžovatel ani v žalobě nezpochyboval. Všem, včetně žalované, proto muselo být jasné, že stěžovatel hodlá udělat vše pro to, aby se nemusel vrátit do Íránu a aby mohl vycestovat z České republiky.

[7] Stěžovatel dále podotýká, byť současně zdůrazňuje svůj respekt k principu přezkumu správního rozhodnutí k okamžiku jeho vydání, že jeho nesouhlas s návratem do Íránu vedl až k tomu, že íránská ambasáda dala jasně najevo, že návrat stěžovatele do Íránu neumožní a stěžovatel musel být posléze žalovanou ze zajištění propuštěn ještě před uplynutím doby stanovené rozhodnutím o zajištění.

IV.

[8] Žalovaná v obsáhlém vyjádření navrhla zamítnutí kasační stížnosti. Poukázala na to, že rozhodnutím ze dne 2. 2. 2018, č. j. KRPH-10953-26/ČJ-2018-050022-SV, bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění; proti tomuto rozhodnutí se stěžovatel neodvolal ani následně nepodal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 6. 3. 2018 bylo podle § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců provedeno přezkoumání důvodů zajištění a byly vyhodnoceny poznatky k cizinci získané z informačních systémů Policie České republiky a Ministerstva vnitra. Stěžovatel nepředložil žádné nové důkazy ani nebyly získány žádné nové poznatky, pro které by bylo možné jeho zajištění ukončit. V této souvislosti byl téhož dne učiněn dotaz stran postupu podle čl. 63 pokynu č. 20/2017 ředitele Ředitelství služby cizinecké policie o zjištění totožnosti osoby bez cestovního dokladu- Bylo zjištěno, že dne 1. 3. 2018 proběhl konzulární pohovor na konzulátu v Praze, stěžovatel se ho zúčastnil a odmítá vydání náhradního dokladu, nikterak nespolupracuje ke zjištění své totožnosti, nepožádal o dobrovolný návrat. Konzul íránského konzulátu navrhl postup k prověření uvedené adresy cizince na území Íránu k prověření jeho totožnosti, o tomto výsledku podá informaci.

[9] Dne 17. 4. 2018 bylo podle § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců provedeno opět přezkoumání důvodů zajištění, v rámci něhož byl učiněn další dotaz v otázce zjištění totožnosti osoby bez cestovního dokladu, přičemž bylo zjištěno, že cizinec nadále nikterak nespolupracuje ke zjištění své totožnosti, nepožádal dosud o dobrovolný návrat a konzul nepodal dosud žádné informace k prověření údajné totožnosti cizince; opětovně byl kontaktován íránský konzul a požádán o sdělení výsledku šetření. Dne 23. 4. 2018 žalovaná odeslala v souvislosti s končící dobou zajištění, která měla uplynout dne 30. 4. 2018, písemný dotaz na Ředitelství služby cizinecké policie týkající se zjištění informací ohledně realizace správního vyhoštění cizince. Dne 25. 4. 2018 obdržela sdělení, že dne 19. 2. 2018 bylo požádáno Velvyslanectví Íránské islámské republiky v Praze o ověření totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu pro stěžovatele. Dne 1. 3. 2018 se konal konzulární protokol za účasti stěžovatele a tlumočnicka. Konzul mimo jiné sdělil, že další podmínkou (krom ověření totožnosti, které je zdlouhavé a složité) pro vystavení

náhradního cestovního dokladu je ochota ověřované osoby vrátit se dobrovolně do Íránu; pokud dojde k ověření totožnosti osoby, ale tato odmítne dobrovolný návrat, nemůže velvyslanectví náhradní cestovní doklad vydat. Ředitelství služby cizinecké policie bylo dále informováno o tom, že neexistuje ani možnost ověřené osobě vystavit Evropský cestovní doklad pro návrat neoprávněně zde pobývajících cizích příslušníků třetích zemí a realizovat jejich správní vyhoštění (i v tomto případě musí navracená osoba požádat o dobrovolný návrat do Íránu). Dne 20. 4. 2018 Ředitelství služby cizinecké policie učinilo další dotaz k ověření totožnosti cizince, Velvyslanectví Íránské islámské republiky v Praze sdělilo, že žádné informace dosud neobdrželo; cizinec opětovně dobrovolný návrat do země původu odmítl.

[10] Vzhledem k nespolupráci stěžovatele ve věci zjištění jeho totožnosti a odmítání dobrovolného návratu, tedy i nemožnosti realizovat správní vyhoštění, vydala žalovaná dne 25. 4. 2018 příkaz k propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců a téhož dne byl stěžovatel v 15.00 hod. propuštěn podle § 127 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a byl mu vydán výjezdní příkaz.

[11] Žalovaná zopakovala svoji argumentaci uvedenou již ve vyjádření k žalobě ze dne 23. 3. 2018 a nadto doplnila, že spolupráce stěžovatele se správním orgánem a jeho původní snaha vycestovat a podrobit se tak rozhodnutí správního orgánu doznala radikální změny až po jeho interakci s Organizací pro pomoc uprchlíkům působící v zařízení pro zajištění cizinců, tedy po vydání rozhodnutí o stěžovatelově zajištění. Žalovaná dále vyslovila nesouhlas jednak s argumentací stěžovatele týkající se údajného odmítání íránských úřadů jakkoliv participovat na procesu realizace správního vyhoštění a jednak s tvrzením stěžovatele, že se žalovaná neměla v otázce dobrovolnosti stěžovatelova návratu do Íránu spoléhat na „údajná tvrzení stěžovatele“. Uvedla, že z opakované procedury k realizaci správního vyhoštění vyplývá zřejmá snaha a ochota íránských úřadů ke spolupráci v této otázce. Informace zjištěné v průběhu výslechu, tedy důkazního prostředku upraveného zákonem a provedeného za přítomnosti tlumočníka, pak žalovaná nepovažuje za „údajné tvrzení stěžovatele“.

[12] Z výše uvedených důvodů navrhuje žalovaná zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[13] Nejvyšší správní soud v průběhu kasačního řízení zjistil, že zajištění stěžovatele založené napadeným rozhodnutím bylo na základě písemného příkazu k propuštění podle § 127 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ukončeno dne 25. 4. 2018.

[14] Usnesením ze dne 4. 10. 2018, č. j. 4 Azs 127/2018 - 37, Nejvyšší správní soud řízení vedené pod nadepsanou spisovou značkou přerušil, jelikož usnesením ze dne 23. 11. 2017, č. j. 10 Azs 252/2017 - 43, byla kasačním soudem předložena Soudnímu dvoru Evropské unie předběžná otázka, zda „[b]rání výklad čl. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU (Úř. věst. L 180, 29. 6. 2013, s. 96) ve spojení s čl. 6 a 47 Listiny základních práv Evropské unie takové vnitrostátní právní úpravě, která znemožňuje Nejvyššímu správnímu soudu přezkoumat soudní rozhodnutí ve věcech zajištění cizince poté, co je cizinec ze

pokračování

zajištění propuštěn?“, přičemž tato předběžná otázka byla rozhodující pro další postup ve věci.

[15] Ústavní soud nálezem ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17, § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců zrušil pro jeho rozpor s ústavním pořádkem. Překážka řízení proto odpadla i přes to, že dosud nebylo rozhodnuto o předběžné otázce, pro kterou bylo řízení přerušeno. Nejvyšší správní soud proto podle § 48 odst. 6 s. ř. s. rozhodl, že se v řízení pokračuje.

VI.

[16] Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a z důvodů uvedených v kasační stížnosti, neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud předesílá, že skutkově i právně obdobný případ týkající se cizince (také íránské státní příslušnosti), který byl spolu se stěžovatelem zadržen dne 29. 1. 2018 ve 22:35 hod. v obci Leknice při kontrole vozidla jedoucího na trase z Rumunska do Spolkové republiky Německo přes území České republiky a Polska již posuzoval v rozsudku ze dne 10. 1. 2019, č. j. 5 Azs 127/2018 - 36 (stěžovatel S. Y.). Jelikož stěžovatel v uvedené věci (rovněž zastoupený zástupcem Mgr. Ladislavem Bártou) vznesl v podstatných ohledech prakticky totožné námítky a Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od závěrů uvedených v citovaném rozsudku odchýlit, vycházel z nich také v nyní posuzovaném případě.

[19] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v právní větě usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, vyslovil, že „[s]právní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“ V odůvodnění tohoto usnesení poukázal rozšířený senát mimo jiné na čl. 15 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“), podle kterého mohou členské státy zajistit pouze státního příslušníka třetí země, o jehož navrácení probíhá řízení, a to za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění, zejména v případech, kdy hrozí nebezpečí skrývání se nebo dotčený státní příslušník třetí země se vyhýbá přípravě návratu či uskutečňování vyhoštění nebo je jinak ztěžuje, přičemž lze

k zajištění přikročit pouze tehdy, nemohou-li být v konkrétním případě uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější, donucovací opatření. Jakékoli zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění. Ukáže-li se, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal z právních nebo jiných důvodů existovat nebo že přestaly existovat podmínky uvedené v čl. 15 odst. 1 návratové směrnice, ztrácí zajištění odůvodnění a dotčená osoba musí být bezodkladně propuštěna (čl. 15 odst. 4 návratové směrnice).

[20] V citovaném usnesení č. j. 7 As 79/2010 - 150 se dále uvádí, že „že v případech, kdy bude již v době rozhodování správního orgánu o zajištění cizince zřejmé či pravděpodobné, že účel zajištění, tj. správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince, nebude moci být realizován, nebylo by možné zbavení či omezení osobní svobody cizince považovat za souladné s ústavním pořádkem, s mezinárodními závazky ČR v oblasti ochrany základních práv a podle současného právního stavu ani s citovanými ustanoveními návratové směrnice. [...] Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění, předání nebo vycestování tohoto cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. V takové situaci je správní orgán povinen možné překážky správního vyhoštění, předání nebo vycestování cizince před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a, jak již konstatoval první senát v citovaném rozsudku ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 - 61, publikovaném pod č. 1850/2009 Sb. NSS, učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, předání nebo vycestování cizince alespoň potenciálně možné. [...] Pokud správní orgán po předběžném zhodnocení všech jemu známých skutečností, jež by mohly vylučovat správní vyhoštění, vycestování či předání cizince, dospěje k závěru, že správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince je i přes tyto skutečnosti alespoň potenciálně možné, je oprávněn rozhodnout o zajištění cizince. V opačném případě je však správní orgán povinen cizince neprodleně propustit na svobodu, neboť zásah do osobní svobody cizince by nemohl být považován za odůvodněný v situaci, kdy by bylo předem zřejmé či pravděpodobné, že zákonný účel omezení osobní svobody nebude moci být naplněn.“

[21] Výše uvedené závěry jsou plně aplikovatelné na právě projednávaný případ.

[22] Žalovaná se možným překážkám realizace správního vyhoštění stěžovatele do země původu věnovala na str. 4 – 5 napadeného rozhodnutí, a to s přihlédnutím k závěrům uvedeným v citovaném usnesení rozšířeného senátu č. j. 7 As 79/2010 - 150. V rozhodnutí vycházela z písemného stanoviska Ministerstva vnitra, oboru azylové a migrační politiky, ze dne 1. 2. 2018, z něhož jednoznačně vyplývá, že stěžovateli nebrání v jeho návratu do Íránu žádné překážky, nebude tam ohrožen a je ochoten vycestovat dobrovolně; na stěžovatele se tudíž nevztahují důvody znemožňující vycestování a stěžovatelovo vycestování do země původu je s ohledem na § 179 zákona o pobytu cizinců možné. Z odůvodnění tohoto stanoviska se podává, že Ministerstvo vnitra zohlednilo jednak výpověď stěžovatele a jednak informace o politické a bezpečnostní situaci v Íránu. Žalovaná v napadeném rozhodnutí vycházela rovněž z výpovědi stěžovatele, v níž mimo jiné uvedl, že v zemi původu má celou rodinu, práci, nehrozí mu tam žádné nebezpečí a chtěl by se tam co nejrychleji vrátit. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí zabývala

pokračování

podrobně i otázkou přiměřenosti dopadů vydání rozhodnutí o zajištění do rodinného a soukromého života stěžovatele.

[23] Nejvyšší správní soud má za to, že se žalovaná ve správním řízení nedopustila žádného pochybení, které by představovalo vadu řízení, pro niž by měl krajský soud napadené rozhodnutí zrušit; žádné indicie v době rozhodování žalované nenaznačovaly, že by měla hodnotit skutečnosti nevyřčené, resp. domýšlet za stěžovatele i jiné možné varianty jeho výpovědi, a posuzovat okolnosti, které v řízení nastaly.

[24] Stěžovatel v kasační stížnosti nesouhlasí se závěrem krajského soudu, který vycházel z toho, že stěžovatel sám uváděl, že se dobrovolně chce vrátit zpět do Íránu. Tvrdí-li stěžovatel, že při hodnocení realizovatelnosti účelu zajištění, tedy možnosti jeho vyhoštění do Íránu, se nelze spolehnout pouze na jeho údajné tvrzení o tom, že se chce vrátit dobrovolně, a dále poukazuje na to, že ze své zkušenosti musí žalované i soudu být zřejmé, že výpovědi jsou velmi často motivovány pouze tím, aby žalovaná nepřistoupila k využití institutu zajištění a aby případné řízení o správním vyhoštění bylo vedeno bez omezení osobní svobody cizince, je jeho argumentace pouze v rovině spekulací, které nikterak neodrážejí skutkový stav věci v době vydání napadeného rozhodnutí. Není zřejmé, jaké *údajné* tvrzení má stěžovatel na mysli, neboť tvrzení o dobrovolném vycestování bylo pouze a jen jeho vlastní. K možnosti vycestování byl stěžovatel podrobně dotazován – k dotazu, co by pro něj návrat do domovského státu představoval, jaké jsou jeho rodinné vazby, a zda mu hrozí doma nějaké nebezpečí, uvedl, že mu nic nehrozí, žije tam celá jeho rodina, má tam práci, na území České republiky a Evropské unie nemá žádnou osobu, kvůli které by ukončení svého pobytu na území považoval z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života za nepřiměřené. Dále vyslovil, že o mezinárodní ochranu zde žádat nechce a po vstupu do Evropské unie ani nežádal, v České republice zůstat nechce, nejraději by se vrátil do Íránu, nezná důvod, pro který by Českou republiku nemohl opustit, s výjimkou nedostatku peněz a cestovního pasu. Uvedl také, že pokud mu bude stanoveno opustit Českou republiku a Evropskou unii, vrátí se do Íránu, ohledně finančních prostředků na vycestování požádá o pomoc nějakou organizaci, která pomáhá uprchlíkům nebo íránskou ambasádu, případně bude kontaktovat rodiče, aby mu pomohli.

[25] Pokud stěžovatel až poté, kdy bylo napadené rozhodnutí vydáno, začal v průběhu svého zajištění tvrdit, že dobrovolně do země původu vycestovat nehodlá, nelze žalované a potažmo soudu vyčítat, že se nezabývaly možnými okolnostmi vyhoštění v situaci diametrálně odlišné. Podle § 75 s. ř. s. přezkoumává krajský soud napadené správní rozhodnutí k datu jeho vydání a k novotám, které nastaly poté, nemůže přihlížet. Ukáže-li se, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal z právních nebo jiných důvodů existovat nebo že přestaly existovat zákonné podmínky uvedené v § 124 odstavci 1 zákona o pobytu cizinců, ztrácí zajištění odůvodnění a dotčená osoba musí být bezodkladně propuštěna (čl. 15 odst. 4 návratové směrnice). Tak žalovaná také, jak vyplývá z jejího vyjádření a ze správního spisu, postupovala.

[26] Poukazoval-li stěžovatel v žalobě na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 4 Azs 242/2016 - 24, který se měl podle něj jasně vyjádřit k otázce zajištění iránských občanů, je třeba zdůraznit, že v daném případě byla situace zásadně odlišná. V případě tam posuzovaném totiž žalovaný správní orgán vydal rozhodnutí o prodloužení zajištění, a to přesto, že mu bylo již známo z obsahu sdělení Ředitelství služby cizinecké policie vyjádření Velvyslanectví Íránské islámské republiky, ve kterém bylo uvedeno, že podle vyjádření Ministerstva zahraničních věcí v Íránu nebude cizinci na cestovní pas, který mu byl vydán Velvyslanectvím Íránské islámské republiky v Praze, umožněn vstup na území Íránu. V takovém případě lze tedy správnímu orgánu důvodně vyčítat, že za této situace přistoupil k prodloužení zajištění, neboť bylo zřejmé, že vycestování cizince nemůže být realizováno.

[27] Kasační soud tedy uzavírá, že žalovaná nepochybila, rozhodla-li podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců o zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění; ani krajský soud se proto nedopustil pochybení, pokud se se závěry žalované ztotožnil.

VII.

[28] Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[29] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, soud jí proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[30] Stěžovateli byl již v řízení před krajským soudem ustanoven advokát, který jej ve smyslu § 35 odst. 9 s. ř. s. zastupuje i v řízení o kasační stížnosti; odměnu za zastupování a jeho hotové výdaje hradí stát. Nejvyšší správní soud tedy přiznal ustanovenému zástupci stěžovatele odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů v celkové výši 3.400 Kč. Tato částka sestává z odměny za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání kasační stížnosti, resp. jejího doplnění, ve výši 3.100 Kč, podle § 7 bodu 5, ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a z částky 300 Kč představující náhradu hotových výdajů s tímto úkonem související (§ 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu). Zástupci stěžovatele bude vyplacena uvedená částka z účtu Nejvyššího správního soudu v přiměřené lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. února 2019

JUDr. Jiří Palla

pokračování

předseda senátu